

ROČNÍK 5 - ČÍSLO 15

VYŠLO V PROSINCI 2012

2012 - ROK MNOHA VÝSADKOVÝCH VÝROČÍ

Máme za sebou přímo hektický rok. Sešla se v něm celá řada výročí, jichž se náš klub zúčastnil větším či menším počtem členů. Jen stručně připomínáme: Začalo to už 29. prosince vzpomínkovou slavností v Nehvizdech, kde před 70 roky přistáli parašutisté Kubiš a Gabčík se svým úkolem - provést atentát na Heydricha. V březnu jsme pak spolu se zástupci dalších veteránských klubů navštívili na plzeňském hřbitově hrob gen. Palečka při 50. výročí jeho úmrtí. Anthropoid, naše klubová záležitost, se letos dočkal také 70. výročí, a to za přítomnosti prezidenta republiky a dalších významných veřejných představitelů. V červenci jsme pak v Žilině, u 5. praporu speciálního určení, s velkým počtem našich členů a za bohaté účasti veteránských klubů Slovenské i České republiky oslavili 65. výročí vzniku výsadkových jednotek ČSR. Totéž výročí jsme hojnou účastí oslavili v září přímo v místě vzniku těchto jednotek v Zákupích a krátce na to i při oslavách Dne výsadkových vojsk v Chrudimi.

Samozřejmě jsme se nezúčastňovali jen oslavných setkání. Je za námi např. II. mistrovství veteránů ČR ve Skutči, s jehož organizací nám pomohli chrudimští kolegové. Nepodařilo se však zajistit větší účast a ani nejlepší počasí, ale vybojovali jsme dvě první místa – v družstvech (Břeský, Křížek, Hendrych) i v jednotlivcích (Křížek). Při oslavách v Žilině proběhl už 8. ročník Memoriálu zakladatelů a Š. Baniče. Kolegové Břeský, Semorád a Vašek obsadili dvě druhá místa. Kolegové Lacina, Urban, Visingr a Gajdoš náš klub reprezentovali na leteckém dni u Dubnice nad Váhom, kde jako veteráni sklidili potlesk statisícového zástupu diváků. Naopak v prostějovských Sportovních hrách se nám nedaří. Loni jsme byli předposlední, letos ještě hůř. Aby se náš klub vůbec zúčastnil – jen těžko lze někoho k účasti přesvědčit - jelo tam bojovat družstvo ve složení Dvořáček, Minkewitzová a Urban, všichni přes 80 roků. A samozřejmě opět bez tréninku, který je pro tyto Hry nezbytný. Do budoucna bychom měli hlídku pro Prostějov jmenovat tak, aby měla čas připravit se.

Po letech bez klubovny, kde by se mohli naši členové scházet, jak by se pro klub patřilo, letos došlo k nejhoršímu – místo, kde zasedal výbor a kde jsme měli uskladněný klubový materiál (archiv aj.), jsme museli opustit. Výbor zatím zasedá

v klubovně ČsOL, ale klubový materiál se přestěhoval do bytů jeho členů. Praha je velká, a přesto se zdá, že v ní není pro nás místo. Nebo se nám v příštím roce podaří něco najít? Možná i někdo z našich členů by poradil...

Nebylo možné na tomto místě vzpomenout na všechny naše aktivity v uplynulém roce. Byl to však jeden z nejbohatších.

MINKEWA

DEN VÝSADKOVÝCH VOJSK V CHRUDIMI

Slavnostním nástupem byly v pátek 28. září 2012 zahájeny v Chrudimi oslavy Dne výsadkových vojsk. Ty byly letos zaměřeny k setkání výsadkových veteránů. Přijeli nejen ze všech koutů České republiky, ale nechyběli ani zástupci ze Slovenska. Připomněli skutečnost, že 1. října 1947 zahájil svou činnost 71. pěší výsadkový prapor.

Spolu s téměř třemi stovkami pozvaných příslušníků klubů výsadkových veteránů a výsadkářů v aktivní službě se oslav na chrudimském vojenském letišti zúčastnila celá řada hostů. Výsadkáři ve svém středu přivítali především náčelníka Generálního štábu AČR generálporučíka Petra Pavla, jeho prvního zástupce generála Miroslava Žižku a zástupce náčelníka GŠ AČR – ředitele Společného operačního centra MO ČR generála Aleše Opatu. Vzácným hostem, bez něhož by oslavy Dne výsadkových vojsk nebyly jaksi úplné, byl generál v.v. Jaroslav Klemeš – poslední žijící výsadkář na území ČR, kterého do fašisty okupovaného tehdejšího Československa vyslala londýnská vláda.

Náčelník Generálního štábu AČR generál Pavel, čestný člen našeho klubu, připomněl fakt, že příslušnost k červenému baretu je závazkem na celý život. Je pro něj typické pevné přátelství, kamarádství mnohdy na život a na smrt. Zavzpomínal na svůj první seskok s padákem. Od té doby kouzlu výsadkového umění propadl a za celá ta léta, co je ve službě v české armádě, nikdy nenašel důvod, aby svůj červený baret odložil. „Je zřejmé, že vaše vnitřní příslušnost k výsadkářům přetrvává po celá léta a že jste na ni patřičně hrdí,“ uvedl na adresu příslušníků klubů výsadkových veteránů a pokračoval: „Proč tomu tak je a čím to, že pouto mezi výsadkáři je tak pevné? Jsme zvyklí držet při sobě, v dobrém i zlém. Tvrdý výcvik, pro mnohé i bojové nasazení, vedly ke vzniku trvalých přátelství. V nebezpečných situacích se výsadkáři musí spoléhat pouze jeden na druhého a bez ohledu na hodnost společně snášet všechna rizika i útrapy.“ Podtrhl, že výročí 65 let od založení výsadkových vojsk v České republice a 25 let od vzniku 43. výsadkového praporu v Chrudimi si zaslouží nejen oslavu a poděkování. Ona dlouhá léta jsou především závazkem pro všechny současné i budoucí příslušníky výsadkových jednotek, aby dál rozvíjeli jejich skvělou pověst, aby i oni byli připraveni být výsadkáři na celý život.

Po slavnostním nástupu předvedli chrudimští výsadkáři svým hostům a návštěvníkům oslav něco málo ze svého odborného výcviku. Samozřejmě, že nechyběly tradiční seskoky z vrtulníku. Z výšky kolem dvou set metrů zahájila první desítka výsadkářů svou exhibici, na kterou navázali jejich kolegové na padácích typu křídlo. Pozemní dynamická ukázka za použití vozidel kajman i

předvedení znalostí bojového umění MUSADO byly důvodem k mohutnému potlesku přihlížejících. Velkou pozornost poutala velice zdařilá výstava jak současné výzbroje a bojové techniky výsadkového útvaru, tak i historických artefaktů v hangáru.

V Chrudimi na vojenském letišti se uskutečnil opravdový den otevřených dveří a ti, co sem zamířili, oslavili důstojně také nadcházející svátek českých armádních výsadkářů.

MILOSLAV JUŘÍČEK

PIETNÍ POCHOD V DOLNÍCH VILÉMOVICÍCH

Je sobota 20. října, ráno kolem sedmé, hustá mlha. Dojíždíme do Dolních Vilémovic, kde se narodil a vyrůstal Josef Kubiš. Už před obcí začíná kolona osobních aut a před obecním úřadem se už tvoří fronta účastníků pochodu k registraci. Starostka obce paní Jitka Boučková neví, kde jí hlava stojí. Přicházejí stále další a další, k tomu pozvaní hosté, vaří se ranní guláš, čaj, káva, jsou k dispozici desítky pet lahví s pitím.

Pořadatelé pietního pochodu jsou obec Dolní Vilémovice, ČsOL, jednota Vysočina, KVV Jihlava a rota aktivních záloh, Svaz válečných veteránů a Český svaz bojovníků za svobodu. Hlavním organizátorem i motorem celého

projektu je rtm.v.v. Radim Chrást.

Je půl deváté, přerušuje se registrace účastníků a velí se k nástupu na pietní akt před památníkem padlých za 2. světové války. Nastupuje na 570 účastníků pochodu, mezi kterými svítí červené barety výsadkových veteránů s prapory svých klubů z Brna, Prahy, J. Hradce a Chrudimi. Po krátkém projevu paní starostky vojenský kaplan odslouží krátkou mši za padlé a rodina Dusíkových, potomků Kubišových, pokládá k pomníku věnec. Předseda KVV Jana Kubiše Brno Jaroslav Foršt spolu s brig. gen. v. v. Karlem Blahnou tam za výsadkové veterány pokládají symbolickou kytici.

Po rozchodu se první vydávají na pochod dlouhý 40 km. My starší, kteří se zúčastňujeme pouze symbolicky, pak vyjíždíme na trasu pochodu, kde jsou na pietních místech kontrolní body, autobusem. U obce Kramolín, kde byla vysazena čtyřčlenná skupina SPELTER (jeden z nich, rtn.Kotásek, padl, když je obklíčilo na 400 Němců; škpt. Chrastinovi, rtn. Novotnému a čet. Vavrdovi se podařilo z obklíčení probít). V obci Myslibořice jsou na rodných domech pamětní desky místních občanů, kteří byli za podporu skupiny SPELTER popraveni v Mauthausenu.

Projíždíme městečkem Hrotovice, kde 8. května 1945 padlo na 114 místních občanů a 34 vojáků Rudé armády díky letci, který viděl shluk lidí, vojáků a techniky, a tak je bombardoval. Zde je 2. kontrolní bod pochodu s občerstvením - teplý čaj, voda, tatranka. Po projetí 3. bodu tentokrát pěšky skončíme asi 2 km od výlovu rybníka nad D. Vilémovicemi a odměnou nám je vynikající rybí polévka,

uzený kapr a cigárka, točené pivko, sedí se pod stromy, místní matky s dětmi posedávají na strání na dekách, počasí jak vystřižené. Kolem čtvrté odpoledne dorážejí do cíle pochodu první hlídky a skupiny, někteří toho mají „plné kecky“, ale došli. Pevná vůle a odhodlání je dotáhlo do cíle, kde obdrželi pamětní list; poštou každý účastník dostane pamětní odznak se stužkou.

Než skončil den, který neměl chybu, už se hovořilo o tom, aby se z tohoto pochodu vytvořila tradice do dalších let. Téhož názoru byli i kolegové z KVVV Praha Tvrz, Dvořáček a Visinger. Tak snad na shledanou příští rok.

JAROSLAV FORŠT předseda KVV Jana Kubiše Brno

VÝZVA

Výbor Klubu výsadkových veteránů Liberec vyzývá členy KVV k zapojení do veřejné sbírky na opravu rodného domu Jana Kubiše v Dolních Vilémovicích.

Obec Dolní Vilémovice získala rodný dům Jana Kubiše, přímého účastníka atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Hendricha. Obec připravuje renovaci budovy a expozici muzea umístí do domu, kde se Jan Kubiš narodil, kde strávil dětství a odkud v období heydrichiády odvezlo gestapo rodinu Kubišovy sestry.

Číslo sbírkového účtu: 43-6171460287/0100 KB Třebíč.

Na požádání zašle obecní úřad potvrzení o daru pro daňové zvýhodnění dárců.

Další informace: Obec Dolní Vilémovice 675052 Dolní Vilémovice 142
www.dolni.vilemovice.cz.

BRNO MÁ KLUB JANA KUBIŠE

Byl to Klub výsadkových veteránů Brno, kdo dal první impuls k záchraně rodného domu Jana Kubiše v Dolních Vilémovicích. Když se v klubu dověděli, že ho majitel chce zbourat, sehnali peníze, aby mohl být vykoupen a předán do majetku obce. Teprve potom mohla začít jeho záchrana.

Na E-mailové adrese brněnského klubu kvvbrno.uton.cz jsme se v příspěvku z pera předsedy klubu Josefa Foršta dověděli, jak vznikla myšlenka přijmout do názvu klubu jméno Jana Kubiše.

„Jeli jsme autem z Dolních Vilémovic, když jsem vyslovil, o čem jsem přemýšlel: Tak mě napadlo, co kdyby se náš klub jmenoval... Nedomluvil jsem, do řeči mi skočil Miloš Hledík: Jana Kubiše! Oba jsme mysleli stejně, ve stejný okamžik jsme to vyřkli.

Miloš vždycky vyprávěl, jak jsme byli naladěni na stejnou notu. A byl nesmírně hrdý, když nám na naši novou vlajku letos 16. června v Dolních Vilémovicích Jirka Dusík, synovec Jana Kubiše, připnul nádhernou stuhu s novým názvem našeho klubu.“

MINKEWA

SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ MUZEA VÝSADKÁŘI 8280

Slavnostní otevření stálé výstavy věnované příslušníkům Vojenského útvaru 8280 pod názvem VÝSADKÁŘI 8280 proběhlo v pátek 5. října v Mladé Boleslavi na Komenského náměstí, kde je muzeum originálně umístěno v bývalém krytu civilní ochrany. Muzeum vybudovali nadšenci z Klubu vojenské historie 8280 a 1. PTS Táborník MB v čele s panem Tomášem Mišlanem ve spolupráci s 601. skupinou speciálních sil, která je dnešním nositelem krycího názvu Vojenský útvar 8280. Nad projektem převzal záštitu bývalý velitel a nadřízený útvaru generálporučík Ondřej Páleník, kterého při slavnostním zahájení zastoupil taktéž bývalý velitel útvaru a současný ředitel Vojenského zpravodajství brigádní generál Milan Kovanda. Slavnostního aktu se zúčastnili velitel 601. skss plukovník Karel Řehka, bývalí velitelé útvaru 8280 a zástupci klubů výsadkových veteránů.

Je neuvěřitelné, co se autorovi stálé výstavy s několika málo spolupracovníky podařilo během několika krátkých let shromáždit. Vystavené exponáty mapují historii výsadkového vojska od jeho vzniku po současnost. Výsadkový materiál, výstroj, zbraně, odznaky až po osobní artefakty bývalých velitelů, vše názorně vystaveno v zasklených vitrínách. Mladý výsadkový fanda (který ale nikdy výsadkářem nebyl) dokázal zhmotnit velice názorně své nadšení do zajímavé a poučné profesionální expozice. Našemu klubu se to k 60. výročí založení VV bohužel nepodařilo, zůstalo pouze u jedenácti panelů.

Pro návštěvníky muzea připravila 601. skupina speciálních sil ukázky bojových vozidel, výzbroje, technického vybavení a promítání filmu z výcviku a operací.

Stálá výstava věnovaná VV je bohužel zatím jedinou v republice a je výzvou pro VHM AČR. Určitě by si zasloužila vydání katalogu podobně jako výsadková expozice v Plzni v r. 2001 (Koníček, br. Blahoutovi, Plzák), nebo alespoň fotoseriál na DVD.

Novou expozici by si příznivci a obdivovatelé vojenské historie, a zvláště té výsadkové, neměli nechat ujít.

MILOSLAV JUŘÍČEK

VZPOMÍNKY ZAVAZUJÍ

Podstatu tohoto odkazu jsem měl možnost prožít na své vlastní kůži a bylo to silné. Stalo se to 25. září 2012, kdy jsem se zúčastnil jubilejního vzpomínkového setkání bývalých i současných příslušníků ASD parašutismu DUKLA Prostějov. Vzpomínala se dvě jubilea – 50 let vzniku ASD a 40 let tragické nehody v Bulharsku, při níž zahynulo 11 příslušníků družstva. Byli to to ti nejlepší – Jehlička, Kumbár, Pospíchal, Majer... první generace sportovců ASD, která dosáhla na světové medaile.

Toto setkání mě přivedlo k mnoha zamyšlením. Kolem mně se tam pohybovala početná skupina dalších osobností našeho sportu. Těch, kteří v barvách DUKLY dosáhli na světové a evropské medaile. Dali by se zařadit dle věku do několika generací – důkaz toho, že odkaz je až do současnosti beze zbytku naplňován.

Vynikající atmosféra setkání byla prodchnutá hrdostí na příslušnost k našemu klubu. Účastníci se nekastovali na ty lepší a na slabší. Panovala jednota – bez rozdílu věku a úspěšnosti všechny nás spojovalo stejné pouto. Každý přispěl k naplnění odkazu dle svých nejlepších schopností. Nebyl nikdo, kdo by se jen tzv. svezl – každý si odpracoval své. Prostota a skromnost setkání kontrastovala s dosaženými sportovními úspěchy. Díky „duklačům“ se armádní parašutismus řadí k nejúspěšnějším sportům v ČSR i ČR – i když není tak populární jako některé jiné sporty a není olympijským sportem.

Děkuji současnému veliteli ASD Ing. Jiřímu Šafandovi za nádhernou publikaci „50 let pod vrchlíky armádních sportovních padáků“. Z přehledu dosažených úspěchů se až tají dech – je to jedinečná kronika vynikajících lidí a jejich úspěchů. Jsem rád tomu, jak jsem jako voják prožil svůj aktivní věk. Jsem hrdý na to, že jsem měl tu čest prožít část svých vojenských let v tomto kolektivu, ať již jako výkonný sportovec, nebo jako trenér.

Můj nejsilnější dojem z oněch 50 let je skutečnost, že tato DUKLA stále žije a je stále světová. Za každý další úspěšný rok budu těm současným příslušníkům DUKLY z celého srdce vděčný – náš klub si to zaslouží a oni také.

Pplk. v.v. JAROSLAV CHROMEK
emeritní příslušník ASD parašutismu DUKLA Prostějov

ČESTNÝ VÝSADKÁŘ

Převzal na svá bedra organizaci každoročního setkávání výsadkových veteránů obou našich republik ve Starých Splavech, skvěle zvládl organizaci oslav 65. výročí vzniku čs. výsadkového vojska v září v Zákupcích, patří k nejagilnějším členům KVV Liberec – a nikdy neskákal, nikdy nenosil červený baret. Kdo je ten člověk?

Psal se rok 1954, když svoborník čs. armády v základní službě Josef Stahl, instruktor výcviku jízdy motorových vozidel v autoškole PVOS, dostal písemný příkaz, aby se i s přiděleným vozidlem přesunul do Prahy - Ruzyně. Dodnes si pamatuje evidenční číslo 205 449 „ereny“, s kterou přijel na ruzyňské letiště a hlásil se u službukonajícího „dévětáka“ výsadkového praporu. Tam se dověděl, že s celou kolonou dalších vozidel bude v rámci leteckého dne převážet výsadkáře. Při tréninkových seskocích praporu ve chvíli, kdy dakoty a „liška“ odstartovaly, celá kolona vozidel se přesouvala do prostoru výsadku a po seskoku pak vozila výsadkáře zpět na letiště.

Ale vraťme se k okamžiku, kdy se svob. Stahl hlásil u dozorčího. Popsal to sám:

Když jsem dostal instrukce, dozorčí se zeptal: Máš hlad? – Měl jsem hlad on mě poslal do polní kuchyně: Řekni tam, že jsi šofér a (cituji) „ať ti dají nažrat“. V kuchyni mě čekal další řekl bych „gastronomický“ šok. Kuchař mi sundal z hlavy lodičku, nandal ji vrchovatou párků a dodal: Na regálu si vem rohlíky a meruňkový kompot. Něco takového jsem na vojně nečekal, nedokázal si ani představit.

Všechny nás ubytovali přímo na letišti v B-hangáru. Ráno – budíček. Já zvyklý na ranní rozsvičku u PLD útvaru jsem nazul „štýflata“ na bosé nohy a vyběhl. Ale –

běželo se až k Hostovicím a já měl nohy samou krev. Byl jsem u praporu teprve druhý den, styděl jsem se jít za „lapiduchem“ a tak jsem se „léčil“ sám – ráno jsem vstal pár minut před budíčkem, oblékl se a ztratil se k zaparkovaným autům. Rozsvičku jsem proležel pod „erenou“, ruce zavěšené na kardanové hřídeli. Ale nemarodil jsem, i když nohy bolely.

Když jsme po leteckém dni celý prapor přesunuli na ruzyňské nádraží, aby ho vlak odevezl zpět do Prešova, já jel taky zpět, do autoškoly PVOS. A na výsadkáře jsem už jenom vzpomínal. V roce 1955 přišla kubánská krize, přečetli nám paragraf 39 zákona na obranu republiky a já se stal „dýzlákem“ s reverzálním závazkem na dva roky. Po celou tu dobu jsem porovnával atmosféru, vztahy mezi mužstvem a veliteli, výkon vojenské služby atd. u výsadkářů s poměry u PLD útvarů.

Po vojně jsem se stal učitelem autoškoly Svazarmu v České Lípě. Jedním z prvních byl kurs ve Stráži pod Ralskem, kde jsem měl tu čest seznámit se s Josefem Černotou, v té době už civilistou proti své vůli. V rámci výcviku branců-řidičů jsem se poznal s plk. Františkem Mansfeldem, který mě pak zval na setkání příslušníků ppr 71 ve Starých Splavech. Tam jsem poznal Jiřího Šolce, Josefa Babického, Miloše Hledíka, Zdeňka Sigmunda a mnoho, mnoho dalších. Hodně jsem toho o výsadkových jednotkách přečetl, hodně jsem se dověděl. A od roku 2007 jsem členem KVV Liberec. To vše dohromady je důvod pro to, co dělám, i když výsadkář nejsem. Je to z úcty k těm, kteří začínali, i za cenu osobních obětí, mnohdy i za cenu života jak za války, tak i v poválečném období.

Nikdy jsem neskákal (a dnes bych už ze zdravotních důvodů nesměl ani na tandem), ale moc si vážím toho, co mi před lety řekl Fr. Mansfeld: Josefe, my každého mezi sebe neberem, ale ty patříš mezi nás. A do Červených baretu mi napsal: Příteli Josefu Stahlovi za jeho činnost pro vojenské výsadkáře náleží mimo červeného baretu i titul „Čestný výsadkář“! A podpis: Fr. Mansfeld, plk. v záloze
28. 9. 2008.

MINKEWA

SPOJENECKÉ CVIČENÍ VLTAVA

V roce 1966 proběhlo na území ČSSR spojenecké cvičení čtyř ze sedmi států tehdejší Varšavské smlouvy. Obdobná cvičení byla prováděna téměř každoročně a většinou se při nich střídala jak cvičící vojska, tak státy, na jejichž území probíhala cvičná bojová činnost. Účast 22. výsadkové brigády a 7. výsadkového pluku na tomto cvičení byla největším nasazením československých vojenských výsadkářů. Armády NDR, Maďarska, SSSR a ČSSR tehdy cvičily od 19. do 25. září v jižních částech Čech a Moravy. Cvičení řídil ministr národní obrany ČSSR armádní generál Bohumír Lomský. Téma cvičení bylo Pohraniční sražení vševojskové armády a rozvíjení útočné operace ke zničení silného nepřítele při rozsáhlém použití vzdušných výsadků a letectva.

Cvičení se účastnilo téměř 92 000 vojáků a důstojníků. Nasazení techniky přesáhlo všechna dosavadní cvičení. Posud'te sami: 500 tanků, asi 1500 obrněných

transportérů, více než 800 letadel, 630 děl, 70 odpalovacích zařízení řízených střel krátkého a středního doletu a asi 16 500 automobilů všech typů. Československá lidová armáda povolala ze zálohy kolem 17 000 vojáků.

Na cvičení byla poprvé procvičena možnost použití silného takticko-operačního výsadku na počátku válečného konfliktu. Dále to byly otázky centrálního řízení operačního a taktického průzkumu, aktivního použití Pohraniční stráže v počátečním pohraničním sražení v součinnosti se svazky pozemního vojska prvního sledu.

Na straně „ modrého „ – nepřítele, cvičily jednotky a útvary 1. armády v síle dvou motostřeleckých divizí, výsadková divize, brigáda Pohraniční stráže, armádní raketová brigáda, protiletadlová dělostřelecká brigáda a 10. letecká armáda posílená leteckými jednotkami ostatních cvičících armád.

Na straně „ červeného „ – vlastních jednotek, cvičily tanková divize, čtyři motostřelecké divize, brigáda Pohraniční stráže, kanónová protitanková a protiletadlová dělostřelecká brigáda, dvě raketové brigády, ženijní brigáda, dvě letecké armády a divize PVOS.

Spojení bylo na obou stranách zajišťováno osmi spojovacími pluky a šestnácti spojovacími prapory. Celkem bylo použito na 4500 rádiových stanic různých typů. Spojáři zabezpečovali přímé spojení vládních představitelů do Budapešti, Moskvy a Berlína. Při cvičení bylo použito 4500 kilometrů polního kabelového vedení a na 1300 kilometrů těžkých kabelů. Pro zabezpečení cvičících bylo použito na 12 000 m³ PHM, asi 1800 tun potravin a bylo uskutečněno 208 železničních transportů. Při cvičení bylo poprvé uskutečněno přímé televizní vysílání a jak bylo zvykem také několik set besed, schůzí a návštěv v různých školách, družstvech a zařízeních civilního sektoru. Celkem došlo k šesti smrtelným úrazům. Zahynulo 5 vojáků ČSLA a jeden voják NLA NDR.

Závěr cvičení tvořila velká vojenská přehlídka v Českých Budějovicích v neděli 25. září. Při této přehlídce, které se zúčastnily podstatné části cvičících jednotek, byly veřejnosti poprvé představeny nové operačně-taktické rakety naší armády.

PETR ČEJKA

CESTY DO VÝŠEK

Na cestě lidstva do vesmíru zanechali svou stopu i výsadkáři. Před padesáti lety, za časného rána 1. listopadu 1962 odstartoval nedaleko Saratova stratosférický balon s výsostnými znaky letectva SSSR a se dvěma zkušenými výsadkáři v gondole balonu: byli to velitel plk. Petr Dolgov a mjr. Jevgenij Andrejev. Pracovali na zkouškách stále zdokonalované výstroje pro vesmír.

Ve výšce 25 458 m dal plk. Dolgov majoru Andrejevovi pokyn k seskoku. Rychlost pádu výsadkáře dosahovala až 240 m/sec.! Odpor vzduchu začal pociťovat ve výšce 9000 m a dál se rychlost pádu znatelně snižovala, až dosáhla stabilních 50 m/sec. Ve výšce 950 m automatika otevřela padák a po chvíli Andrejev v pořádku přistál na břehu Volhy, podle které se balon jmenoval.

Pak vyskočil plukovník Dolgov s úkolem padák okamžitě otevřít. Když však po předpokládané době padák bezpečně přistál, člověk, kterého přinesl na zem, nežil. Během seskoku totiž došlo k poruše zkoušené výstroje a plk. Dolgov zahynul pro nedosastatek kyslíku.

DRAHOŇ TVRZ

ZIMNÍ VÝCVIK NA OVČÁRNĚ

Byla zima roku 1949. Polovina Výsadkového učiliště cestovala ze Stráže pod Ralskem vlakem do Jeseníků na lyžařský výcvik. Velitel mjr. Talášek si prověřil, jak je to s lyžařským uměním jednoho každého z nás, a podle toho nás rozdělil do skupin a svěřil zkušeným instruktrům.

Naším instruktrem byl ppor. Hýbner, velmi dobrý kamarád, který se snažil naučit nás co nejvíc. V družstvu jsme byli sami vojáci z povolání – rotný Ivan Lukášek, četaři Josef Babický, Stanislav Blažej, Jan Hruška a ještě další tři četaři, už nevím, jak se jmenovali.

Za každého počasí, i za sněhové vánice, jsme konali dlouhé pochody se sněžnými čluny, ve kterých jsme převáželi kulomet a ženijní materiál ke stavbě sněhových „zemljanek“. Materiál i velmi těžké jasanové lyže s vázáním z tvrdé kůže trofejniho původu nám po dvaceti kilometrech, i když jsme se při tahání sněžného člunu střídali, dával co proto.

Jednoho pozdního večera nás probudilo bouchání na dveře našeho objektu a záhy k nám služba přivedla zoufalou mladou ženu. V prudké sněhové bouři se jí během cesty z Karlovy Studánky na chatu Barborka, kde měli zajištěné ubytování, ztratil manžel se dvěma malými dětmi.

Major Talášek bez váhání organizoval pomoc a velitelem pátracího družstva určil rtn. Lukáška. Naložil jsem do sněžného člunu spací pytle a příkrývky a vyrazili jsme ke Karlově Studánce. Mráz nás zle kousal do uší, ale nemohli jsme si je zakrýt, abychom mohli slyšet volání. Trvalo asi hodinu, než jsme tátu s dětma téměř zaváté sněhem našli promrzlé a vysílené pod smrkem. Děti jsme zabalili a táhli ve člunu, zatímco tatínek podporovaný vojáky se pokoušel udržet s náma na lyžích krok směrem k Barborce. Tam pak nastala mohutná oslava (muž byl, jak se ukázalo, hlavním inženýrem Sigmy Lutín). Když jsme pomysleli na návrat, ukázalo se, že Ivan Lukášek není schopen udržet se na lyžích. Tak jsme do člunu tentokrát naložili milého Lukáška a utahání, řádně posílnění alkoholem jsme ho táhli zpět. Vylekal nás, když začal zvracet, ale bylo to jen červné víno.

Další den byl na programu náročný pochod po hřebenech do Karlovy Studánky. Ale pro mě bylo něco lepšího - za pomoci slabších vojáků, kteří byli z dlouhého pochodu vyřazeni, jsem měl zajistit přísun chleba. Když jsme ho naložili do ruksaků, nechal jsem se ukecat na nějaké to jedno pivo. Jedno samozřejmě nebylo, a když jsem konečně vydal rozkaz k návratu, začínala sněhová bouře a jeden voják postrádal vázání. Chtěj nechtěj vrátit jsme se museli. Dal jsem mu svoje vázání, v restauraci jsem sehnal kus provazu, lyži si přivázal a vydali jsme se do bouře. Určitě by by mi bylo mnohem líp, kdybych se zúčastnil toho dlouhého pochodu!

JOSEF BABICKÝ

ZÁKUPY – 65 LET

Právě se uzavírá rok plný velkých výročí. A mnoha setkání, jimiž jsme ta výročí uctili v obou našich republikách. Rozsahem ne největší, ale významem mezi předními bylo setkání v Zákupích, kolébce našich výsadkových jednotek. Když MILOŠ HLEDÍK, jeden z těch, kteří do Zákup přišli před 65 lety jako první, přednášel svou báseň o tomto památném místě, na tvářích pod červenými barety se zračilo dojetí.

Tu jsou jeho slova:

*Přátelé! Jak ten čas strašně letí!
Zde, na tomto náměstí před šedesáti pěti lety
v baretech rudých výsadkářů stály zástupy
a vítalo je krásné město Zákupy.*

*Zákupy – zde, před Heldovkou naše řady stály,
zde rodily se naše výsadkářské ideály.
Zákupy - které přijaly nás vřele za své,
Zákupy – náš druhý domov – všem nám bylo jasné.*

*Zákupy – kolik jsme tady při výcviku potu prolili,
ale i mnoho krásného zde prožili!
Je nutno vzpomenout si taky,
že z obyčejných kluků stali se z nás opravdoví chlapi.*

*Vpomínám na první dopis, kdy oslovil jsem mámu:
Maminko, já sloužím v Zákupích u paragánů!
A v civilu pak, když mluvilo se o vojně, vzpomínkou tajil se nám dech
a hovor začínal vždy pyšně: To u nás tenkrát v Zákupích!*

*Věřím, že jméno ZÁKUPY musí být jednou v dějepisu,
že děti našich dětí bez jediného hlesu
napíší zprávu po všech plotech, po všech zdech,
že první světová začala v Sarajevu a první výsadkáři v Zákupích.*

*Hoši! My sami víme nejlépe, kolik jsme toho pro vlast udělali
a kolik jsme toho za výsadkářský život svůj prodělali.
Jen pohlédněte kolem sebe do zářících těch tváří –
nikdo se necítí být dědkem. Jsme stále hrdí výsadkáři!*

*Život se s náma nemazlil a mnohé nadělal nám vrásky.
Přiznejme jedno jediné – to prosím bez nadsázky –
to neskonale přátelství, tu lásku ke své zbrani,
to nepochopí nikdo na světě, to dokážou jen paragáni.*

*A ten, kdo říká, že veteráni jsou hejnem přestárlych jen dědků,
takový blázen, s prominutím, ten z dějepisu zasluhuje pětku.
Naopak! Tu pravdu svatou říci chci do očí všech těch hloupých tmářů:
JSME SLAVNÍ PŘEDKOVÉ dnešních a všech budoucích výsadkářů.*

*Přátelé! Ted' pohlédněme všchni k nebesům přes bílých mráčků kopeček.
Vidíte? Odtud nás do Zákup zdraví Mansfeld, Černota a Paleček!
A my, my zamáváme i těm ostatním, jsou jich tam už celé zástupy:
Zdraví vás vaši kamarádi, zdraví vás vaše Zákupy.*

*Tím končím, drazí přátelé, drahé dámy, drazí páni!
Ať žijí slavné Zákupy. Ať žijí Zákupští! Ať žijí paragáni!*

Když tuto svou báseň na zákupském náměstí s ohromnou vitalitou letos v září Miloš Hledík přednášel, nikdo nemohl tušit, že už žádnou další nevytvoří.. Zemřel neočekávaně po krátké hospitalizaci 21. října 2012. Svým neotřelým humorem, vždy dobrou náladou a pozitivním přístupem šířil Miloš Hledík kolem sebe vždy dobrou náladu. Co na srdci, to na jazyku, a přece nikoho neurazil. Bude nám chybět.

ČEST JEHO PAMÁTCE!

KLUBOVÝ HLASATEL

VÍTÁME NOVÉ ČLENY

Pavol PRIEČINSKÝ, nar. 1946,
Svetozár PLESNÍK, JUDr., nar. 1954,
Jiří STANISLAV, Dc, nar. 3.12.1946
Jiří MAZANEC, nar. 1976
František NĚŠNĚR, nar. 1944

UDĚLENÍ MEDAILÍ

Při příležitosti výročního zasedání se výbor KVVV usnesl udělit za dlouhodobý významný pracovní přínos a podporu našeho klubu medaili vydanou k

65. výročí založení výsadkového vojska

těmto kolegům:

Vladislavu MRÁZKOVI, Václavu KOUTECKÉMU, Petru BENEDIKTOVI,
Miloslavu JUŘÍČKOVI, Josefu MÜLLEROVI, Ludvíku DVOŘÁČKOVI,
Pavolu KRAJČOVIČOVI, Jozefu HANÁKOVI, Jiřímu HENDRYCHOVI,
Stanislavu LACINOVI, Josefu LAJPOLDOVI, Daze MINKEWITZOVÉ,
Quidovi QUIQUEREZEMU, Miloši SEMORÁDOVI, Oldřichu VISINGROVI

NOVOROČNÍ ČTYŘLÍSTEK

Klub českých turistů ve spolupráci s naším KVVV Praha organizují silvestrovský pochod nazvaný Novoroční čtyřlístek. Pochod je věnován památce výsadkařů, kteří před 70 roky provedli atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heidricha a také památce ostatních občanů, kteří jim i za cenu vlastního života pomáhali.

Pochod se uskuteční 31. prosince 2012, start mezi 11.00 a 13.00 hod., předpokládané ukončení kolem 17.00 hod. Start je v prostoru u Národního divadla, další zastávkové body jsou: chrám Cyrila a Metoděje Resslova ul., Zborovská č.16, Újezd č. 6, Malostranské nám. č.11, Letenská, Václavkova č. 18, Dejvická č. 33 - pomník u GŠ, Velvarská, Sušická a cíl na Jenerálce.

Dobrovolníci z řad členů KVVV Praha na jednotlivých zastávkových bodech předají účastníkům tištěné materiály, případně odpoví na dotazy týkající se historie daného místa.

Organizátoři jsou: za Klub českých turistů p. Zahradník, za KVVV Praha kolegové Semorád a Tvrz.

Doporučujeme členům klubu účast na pochodu v baretu. Mohou absolvovat buď celý, nebo některou jeho část.

VÝBOR

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Rediguje Daga Minkewitzová. Technické zpracování Miloslav Juříček. Tisk Růžena Čermáková. Uveřejněn na webové stránce KVVV Prostějov www.kvvprostejov.wgz.cz v sekci KVVV Praha. Číslo 16 vyjde v květnu 2013.